

Vergaderjaar 1990-1991 Nr. 88*

21 128

Wijziging van de Drank- en Horecawet (Stb. 1964, 386)

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 27 november 1990

Met belangstelling heb ik kennis genomen van de in het voorlopig verslag opgenomen vragen en opmerkingen.

De leden van de P.v.d.A.-fractie hadden twijfels over de doeltreffendheid van de voorgestelde regeling. Hun opmerkingen en vragen daaromtrent geven mij aanleiding tot de volgende reactie.

Ik ben het met deze leden niet eens, dat de noodzaak tot regelgeving in dezen voortvloeit uit het feit dat gemeenten als verhuurder aan instellingen op het gebied van sport en recreatie onvoldoende beleid hebben gevoerd. Allereerst wijs ik erop dat er grenzen zijn aan de mogelijkheden voor overheden om in dezen privaatrecht te gebruiken. Dat zou neerkomen op het langs privaatrechtelijke weg afdwingen van beperkingen bij het gebruik van een drankvergunning, die de Drank- en Horecawet niet kent. Vervolgens merk ik op dat de stelling van deze leden veronderstelt dat de gemeenten eigenaar zijn van alle terreinen en gebouwen ten dienste van sport en recreatie, wat bepaald niet het geval is. Voorts gaat de stelling eraan voorbij, dat paracommercialisme zich ook voordoet bij instellingen die zich bezighouden met andere activiteiten dan sport en recreatie. Het onderhavige wetsvoorstel reikt de gemeenten een instrument aan om beleid te kunnen gaan voeren.

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen vervolgens, verwijzend naar de geringe afstand die naar hun mening bestaat tussen gemeentebestuurders en de instellingen waar het hier om gaat, of een «eenvoudige 3d-vergunning» niet beter was geweest. Die gedachte komt neer op een inhoudelijk volledige regeling op rijksniveau van de voorwaarden waaronder de hier bedoelde instellingen drank mogen verstrekken. Dat doet echter onvoldoende recht aan de uiteenlopende plaatselijke en regionale omstandigheden en belangen die hier aan de orde zijn. Bovendien gaat deze gedachte voorbij aan de zelfreguleringsafspraken, die al in belangrijke mate tot stand zijn gekomen; aldus zou de wetgever meer regelen dan echt nodig is. Daarom is gekozen voor een regeling bij wet van de hoofdzaken en een afweging in concreto op lokaal niveau. Die afweging is, in aansluiting op de systematiek van de Drank- en Horecawet, in het wetsvoorstel opgedragen aan burgemeester en wethouders. Het feit dat er sprake is van een betrokkenheid van gemeen-

* De vorige stukken zijn verschenen onder de nrs. 267 en 267a van vergaderjaar 1989-1990.

tebesturen bij instellingen als hier bedoeld vormt daarvoor naar mijn mening geen belemmering. Ik wijs in dit verband bovendien op de mogelijkheden voor de reguliere horeca zich te doen horen in de fase van de vergunningverlening en op de mogelijkheid van beroep.

Evenmin acht ik het een bezwaar dat de gemeentegrenzen en de marktgrenzen niet samenvallen. De gemeentebesturen zijn naar mijn mening zeer wel in staat bij de vergunningverlening niet alleen op de plaatselijke, maar ook op regionale omstandigheden te letten, zoals artikel 3a, eerste lid, voorschrijft.

De leden van de P.v.d.A.-fractie wezen voorts op het feit dat binnen één gemeente twee regimes kunnen gaan heersen, enerzijds op basis van tussen het Bedrijfschap Horeca en (organisaties van) instellingen tot stand gekomen overeenkomsten en anderzijds door de toepassing door de gemeentebesturen van het nieuwe artikel 3a, eerste lid. De leden van de V.V.D.-fractie gingen op dit punt nog een stapje verder en signaleerden de mogelijkheid dat tussen het Bedrijfschap Horeca en de betrokken sportbonden onderling inhoudelijk verschillende overeenkomsten tot stand komen.

Deze constatering van de leden van de beide fracties zijn juist. Ik zie hierin echter geen enkel probleem. Het gaat er immers om dat de betrokken partijen, de horeca enerzijds en de instellingen anderzijds, tevreden zijn met de onderling gemaakte afspraken. Er zijn overigens, gelet op de bestaande overeenkomsten en de door het Bedrijfschap Horeca gehanteerde standaardovereenkomst, geen gronden voor de veronderstelling dat de regimes in dat verband wezenlijk van elkaar zouden gaan verschillen. Daarbij wijs ik er op dat deze overeenkomsten voor zover zij met overkoepelende organisaties van instellingen zijn gesloten, landelijke gelding hebben. Evenmin acht ik het voor de hand liggend dat een gemeente een strakker beleid zou willen voeren en verder zou willen gaan dan de horeca in het opleggen van beperkingen. Voor die gevallen waarin reeds zelfregulering van toepassing is, is er geen belang aan te wijzen waarop de gemeente die wens zou kunnen baseren. In de overige gevallen zal de gemeente een strak beleid alleen kunnen voeren, indien het tegengaan van ongewenste mededinging daartoe noodzaakt.

De veronderstelling van de leden van de P.v.d.A.-fractie, dat pas na de afhandeling van het wetsvoorstel een brief zou worden verstuurd, berust op een misverstand. De bedoelde brief, waarin trouwens alleen wordt ingegaan op de positie van cateringbedrijven, is op 22 juni 1990, derhalve vóór de afhandeling van het wetsvoorstel door de Tweede Kamer op 26 juni 1990, aan de Voorzitter van de Tweede Kamer toegezonden (Kamerstukken II 1989/90, 21 128, nr. 12).

Wat de laatste stand van zaken met betrekking tot de zelfregulering betreft kan ik deze leden, op basis van door het Bedrijfschap Horeca verstrekte informatie, mededelen dat in de sportsector inmiddels overeenkomsten tot stand zijn gekomen tussen dat bedrijfschap en:

- de Nederlandse Sport Federatie te Arnhem,
- de Koninklijke Nederlandse Atletiek Unie te Utrecht,
- de Nederlandse Beugelbond te Heythuysen,
- de Koninklijke Nederlandse Biljartbond te Leusden,
- het Koninklijk Nederlands Christelijk Gymnastiekverbond te Amersfoort,
- het Nederlands Handbalverbond te Zaltbommel,
- de Nederlandse Handboogbond te Waalwijk,
- de Koninklijke Nederlandse Hockeybond te Amstelveen,
- de Nederlandse Jeu de Boulesbond te Amsterdam,
- de Nederlandse Kanobond te Weesp,
- de Koninklijke Nederlandse Korfbalbond te Zeist,
- de Nederlandse Dames Korfbalbond te Nuenen,

- de Koninklijke Nederlandse Krachtsportbond te Sassenheim,
- de Koninklijke Nederlandse Motorrijders Vereniging te Arnhem,
- de Nederlandse Politiesportbond te Etten-Leur,
- de Nederlandse Rugbybond te Huizen,
- de Koninklijke Nederlandse Schaatsenrijdersbond te Amersfoort,
- de Koninklijke Nederlandse Schuttersassociatie te Amersfoort,
- de Nederlandse Studentensportstichting te Utrecht,
- de Nederlandse Tafeltennisbond te Zoetermeer,
- de Nederlandse Touwtrekbond te Doetinchem,
- de Koninklijke Nederlandse Voetbalbond (amateursectie) te Zeist,
- de Nederlandse Volleybalbond te Woerden,
- de Koninklijke Nederlandse Watersportbond te Amsterdam,
- de Koninklijke Nederlandse Wielerveding te Woerden en
- de Koninklijke Nederlandse Zwembond te Utrecht.

Voor de welzijnssector is een overeenkomst gesloten met de Vereniging van Ondernemingen in de gepremieerde en gesubsidieerde welzijnssector (VOG) te 's-Gravenhage.

Het Bedrijfschap Horeca heeft uiteraard de beschikking over alle met instellingen of organisaties van instellingen gesloten overeenkomsten. Een ieder die daar belang bij heeft, kan daarover informatie bij het bedrijfschap verkrijgen.

De leden van de C.D.A.-fractie plaatsten vraagtekens bij onderdeel b van artikel 3a, tweede lid. Dat onderdeel houdt in dat burgemeester en wethouders voorschriften aan een vergunning kunnen verbinden betreffende reclame voor, of in termen van het wetsvoorstel, het openlijk aanprijzen van de mogelijkheid tot het houden van bijeenkomsten van persoonlijke aard. Ik stel voorop dat de beide andere onderdelen van artikel 3a, tweede lid, in de praktijk waarschijnlijk belangrijker zullen zijn dan het onderdeel betreffende reclame. Anderzijds moet het belang van reclame in de sfeer van de mededinging niet worden onderschat. Beperkingen in die sfeer zullen een matigend effect kunnen hebben op het aantal in de instellingen te houden bijeenkomsten van persoonlijke aard, waardoor een mededingingssituatie, waarin de verder gaande beperkingen van beide andere onderdelen in het vizier zouden komen, wordt voorkomen.

De Minister van Economische Zaken,
J. E. Andriessen